

Sygn. akt III CZ 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku J. K.

przy uczestnictwie R. B., T. K. i W. K.

o dział spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 grudnia 2014 r.

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 11 sierpnia 2014 r.,

1) oddała zażalenie,

2) zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki postępowania R. B. kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie wniesioną od postanowienia tego Sądu z dnia 20 maja 2014 r. w przedmiocie działu spadku. Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku skarga kasacyjna przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 150 000 zł. Ponieważ w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazano kwotę 120 604 zł, skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jako niedopuszczalna

Od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 sierpnia 2014 r. wnioskodawczynie wniosła zażalenie, w którym sprostowała podaną w skardze kasacyjnej, wskutek oczywistej pomyłki, wartość przedmiotu zaskarżenia z kwoty 120 604 zł na kwotę 208 064 zł. Poza tym, zarzucając Sądowi drugiej instancji zaniechanie sprawdzenia rzeczywistej wartości przedmiotu zaskarżenia wynikłej z podniesionych w skardze zarzutów, wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Za bezskuteczną należy uznać czynność, dokonaną przez wnioskodawczynię w zażaleniu, sprostowania wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia. Nie negując możliwości podania w skardze kasacyjnej przez pełnomocnika strony wskutek oczywistej pomyłki błędnej wartości przedmiotu zaskarżenia, nie można przyjąć, aby dotyczyło to skargi kasacyjnej wnioskodawczynie. Oczywista pomyłka dotycząca podanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia mogłaby polegać na oczywiście błędnym wskazaniu właściwej kwoty, np. 10 000 zł zamiast 100 000 zł, gdyby jednocześnie z treści skargi kasacyjnej, tj. wskazanego w niej zakresu zaskarżenia i treści skorelowanego z nim wniosku kasacyjnego, wynikałoby jednocześnie prawidłowa wartość przedmiotu zaskarżenia. Taka sytuacja nie miała jednak miejsce w sprawie, co potwierdza treść uzasadnienia zażalenia, w którym w sposób szczegółowy podano wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 208 064 zł, całkowicie nieadekwatne do wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze

kasacyjnej na kwotę 120 604 zł. W zażaleniu wyjaśniono natomiast, że ta ostatnia wartość została omówiona i ustalona z wnioskodawczynią przed wniesieniem skargi kasacyjnej.

Niezasadny jest także zarzut niedokonania przez Sąd drugiej instancji sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej, w sytuacji w której skargą kasacyjną zaskarżono jedynie część postanowienia Sądu Okręgowego w związku z nieuwzględnieniem żądań wnioskodawczyni związanych z zaliczeniem na schedę spadkową darowizn uczynionych przez spadkodawcę na rzecz innych spadkobierców, rozliczeniem nakładów spadkodawcy dokonanych na rzecz spadkobierców oraz co do sposobu podziału jednej z nieruchomości wchodzących w skład spadku. W związku z tak określonym zakresem zaskarżenia na wnioskodawczyni ciążył z jednej strony wynikający z art. 398⁴ § 3 k.p.c. obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, z drugiej zaś strony prawo określenia granic, do jakich żąda ona uchylecia lub uchylenia i zmiany zaskarżonego postanowienia. Z tych względów Sąd drugiej instancji nie miał obowiązku sprawdzenia podanej przez wnioskodawczynię w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia. Tym bardziej, że brak korelacji pomiędzy wskazanym w skardze kasacyjnej zakresem zaskarżenia, treścią wniosków skargi kasacyjnej i treścią zarzutów traktuje się w orzecznictwie jako niespełnienie przez skargę kasacyjną jej warunków konstrukcyjnych, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c., co uzasadniałoby odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. bez możliwości sanowania tego braku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CZ 16/01, nie publ., z dnia 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 81, z dnia 26 czerwca 2009 r., V CNP 40/09, nie publ., z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, nie publ., z dnia 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13, nie publ. oraz z dnia 2 kwietnia 2014 r., IV CZ 14/14, nie publ.).

Z tych względów zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 8 pkt 3 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).